

ZEBRÁN

- A zebrán volt, amikor elütötte.
- Meghalt?
- Nem látta? Tessék közelebb.
- Meghalt? Mert halottat nem nézek.
- Én épp itt álltam, amikor...
- Igazán, halottat nem nézek.
- Én épp ott álltam...
- Ó, vér. Miért nem mondta?
- A zebrán volt, amikor elütötte, csak ezt mondtam.
- Meghalt?
- Mégis, mi az, amit éppen látni lehet?
- Én csak egy kis haját látok.
- Azt a kis haját...
- Kis haj, kis haj.
- Megfésülné?
- Meghalt? Csak a kocsit látom. Egy kis horpadást látok.
- Bizony, behorpadt a drága koci fényes orra. Belekönyököltek.
- Kérem. Nem bírok moccanni. Belekönyököltek? Az az a horpadás?
- A könyök most kevésbé látható. Az abroncs nyomásától a kar most úgy emelkedik, mintha valamit elhajított volna. Mondjuk, egy labdát.
- Szerintem nem. Inkább mintha utána kapna valaminek.
- Én épp itt álltam, amikor utána akart kapni valaminek.
- Én esküszöm, hogy a zebrán volt.
- Nem kellene letakarni valamivel?
- A karosszéria ép. Takarja.

- Mit állnak itt?
- Valaki fekszik.
- Ja!
- A zebrán fekszik, kérem.
- Megyek. Ha ilyesmit látok, hinni kezdek valamiben.
- A maga korában, az ember ahova néz, ott templomok nőnek.
- Bizony, szegényke nem hitt istenben. Ott álltam, amikor észrevettem, hogy nem hisz istenben, arról pedig már jött is a kocsis.
- Mi az? Rossz volt a fék, vagy mi volt?
- Azt mondják, a fék kitűnő és új. Kitűnő a lába a vezetőnek.
- Kérem szépen, vajon fáj?
- „Fehér ruhás leány, olajosan pillant alulról motorba”, vagy valami ilyesmi?
- Igen, vagy esetleg: „Változatok fekete alapon húzott fehér csíkokra”; mindenesetre nézze meg.
- Ó, az a blúzanyag nekem ismerős... eresszenek, csak magamban, fürdőszobámban fogok rágondolni.
- Várjon, hisz megláthatná bár a gallér szabását.
- Csináljanak egy kis helyet, hogy futva mehessek innen.
- Ez elszaladt. Bár érné el azt a fürdőszobát. És a gombok? Mit szól a gombokhoz?
- Hát szó, ami szó...
- Megfigyeltem, a gombok lehullanak. Egyszerre szakad le az emberről minden gomb, mintha odacsináltak volna.
- Maga most már így gondolkozhat: „Inkább egy kevés vért lássak, mint lehullott gombokat.”
- Itt történt valami.
- Tessék...

– Nem, nem, csak az önök arca. Abból látom, a kocsi keménysége s a sebességtől megnövekedett önsúly a találkozástól kizárta a véletlent. Úgy mehetett minden, mint a karika-csapás.

– Hát valóban, ilyen finoman: kizárta.

– Gondolom, egyazon pillanatban óhajtottak egyazon térségben tartózkodni, amelyhez egyébként külön-külön jogot formálhattak. Igazán helytelen volna arra a következtetésre jutni, hogy ez a...

– Világos: ez a zebra nem jó.

– Kérem, sajnálom is, hogy megálltam. Nekem századosi rangom volt, és a fedezékbe rendszeresen csapódtak lövedékek. Azt kell mondanom, jó volna, ha mindenki dolgára menne, jóízűen megenni valamit. Azok is, akik a háború után születtek. Megyek.

– Mi még nézzük, amíg nem lesz mit nézni.

– ...Bocsánat, ezt igazán nem akartam.

– Tessék?

– Jaj. Akkor kinek a cipőjén állok?

– ...Egy fehér cipő. A cipők is lejönnek. Tegyük a cipőjét is oda, mellé... A százados úr...?

– Ó, kérem, segítsen el engem a hűvös falig.